

Vilje — var det, som om den Dødens Stilhed, der hvilede over Huset, den Gravens Kulde, der trængte ned til ham gennem Loftet, spottede over al hans Møje ved at ville minde ham om, hvor tomt og sekundkort selv det største og sejr-
rigste Menneskeliv blev overfor Dødens Vælde og Intethedens Uendelighed.

For første Gang havde Livets Uhygge, Tilintetgørelsens uafvendelige Gru trængt sig ind paa ham med en Magt, som han ikke kunde afryste. Han havde i de sidste fireogtyve Timer slet ikke været hjemme. Han var gaaet rundt paa Kaféer og Billardstuer, havde om Aftenen været i Teatret og tilbragt Natten hos en fremmed Kvinde, en af Gadens barmhjærtige Søstre, — og han sad nu her ved et af Smaabordene foran Restavratingsbygningen paa Langelinje, jaget herud fra Byen af den ham fra Barndommen saa forhadte Lyd af Kirkeklokkerne, hvis Helvedeslarm havde forfulgt ham den hele Formiddag. Han følte sig overhovedet aldrig saa fredløs, aldrig saa mistrøstig som paa en saadan Helligdag, hvor Synet af de tilskoddede Butikker, de vogntomme Gader, de sortklædte Kirkegængere med deres korsprydede Salmebog overalt fortalte om Menneskenes ydmyge Underkastelse under Spøgelsefrygtens Trælleaag. Han søgte paa saadanne Dage gjerne herud fra Byen for at betragte det frie Liv, der — ubekymret om alle Helligdagsforordninger — ud-